

то са виждаше отразяванъ на стария военачалникъ, който го поздрави съ студентъ видъ и са оттегли.

Два часа подиръ туй, сичкыйтъ свѣтъ спѣше въ палата. Само първыйтъ министръ бѣше още буденъ, който търсяше обясненія за произшествіята на този день; и за да си състави точно понятіе за тѣхъ, той пое самъ да прочете съ голѣмо вниманіе поднесенытъ му подробны и истиннѣйшы изложенія, защото тѣ бѣхъ съчинены отъ очевидцы свидѣтели.

Найнапредъ прочете за серіозното положеніе въ което са намѣри полицмейстерътъ Жозуе Калзадо де-ласъ Талвасъ, человекъ опасенъ поради характера си, отъ почитаніето къмъ него, отъ голѣмото му вліяніе на народа, който го обожаваше и който въ сѣщия день подигнѣ и умири народа споредъ щѣньето си.

Първыйтъ министръ погледа на двѣтъ си рѣчи, и подиръ малко мыслянье пошепнѣ слѣдующето:

« Да, трѣба да обласкаѣ тогози человекъ, и злѣ сторихъ дѣто го оставихъ да чака незадоволенъ; трѣба да го спечелѣ съ сѣкой начинъ и да го привлѣкъ къмъ себеси за выжгы »

И тосъ часъ забѣлѣжи на дневника си: « Въ Толедо има едно праздно мѣсто на главный полицмейстеръ . . . Да са опредѣли донъ Жозуе Калзадо, докато са намѣри друго подобро ».

Той слѣдоваше прочитаньето на изложеніята, които са не съгласявахъ относительно до причинытъ на размирството, но сичкытъ почти съгласно казахъ че първоначинательтъ е былъ нѣкой си Абентъ-Абу берберъ, съ прѣкоръ Гангарельо, Мавръ по происхожденіе, който громогласно былъ осѣдилъ съ укорителны думы залепената полицейска заповѣдь за влѣзваньето на Негово Величество въ Пампелуна.

« А! туй не е ново нѣщо за мене! извика министрътъ съ гордѣ видъ; отъ край съмъ го думалъ! Тѣзи Мавры подкладатъ сичкытъ смутове и размирства въ царството. Тѣ сѣ непріатели, живѣютъ и занимаватъ найхубавытъ ни области, и докато са не испѣдѣтъ, Испанія нема да види нито щастіе нито спокойствіе. Туй което никой политикъ не е посмѣилъ да пред-